

[INTELEGENCYJA] *sb f*

Oba e jasne.

pl G inteligencyj. ◇ A inteligencyje.

Sł stp, Cn, Linde brak.

fil. Władza duchowa właściwa istotom rozumnym, zdolność myślenia, rozumowania [intelligentia – porozumienie BartBydg; – rozum, bacznosc Mącz 188a; – rozum Calep; baczenie; rozum; rozumienie; umiejętność; wyrozumienie; zrozumienie – intelligentia Cn]: A to [istnienie i działanie słońca, miesiąca i gwiazd] wżytko odpráwuie łye zacnością y mocą łwych intelligency rozumnych álbo łámo przez łię/ álbo mocą motorá piérwłżego/ którym iełt Pan Bóg. Ziemi téż dał to/ że téż łwé włáfnosci ma: ma Wiołnę/ Láto/ Iełsień/ Zimę [...] má [!] dzień/ ma noc/ ma látá/ miełiące/ dñi y gwiazdy łwoie: Ale że iełt rzecz gruba/ ze człérech żywiołów łpráwiona/ tedy iuż nie z łiebie łámá té rzeczy ma/ ále od niebá JanSyjon 9; [PanBóg] łtworzył go [człowieka] ná kłztałt tego łwiátá wżytklıego/ tym łpołobem: Naprzód wedle niebá dał mu intelligencie łubtlélné/ iáko dułżę włáfną/ rozum/ pámiéć/ wołá [...] dał mu téż y inłże grubłzó włáfnosci łwe wedle łiemie/ bo rodži/ prácuie/ chodzi JanSyjon 9.]

WG